

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. február 23.
(vasárnap)**

Horváth Géza

ISTEN IGÉJE

Lekció: 1Thessz 2,1-12

Alapige: 1Thessz 2,13

Ezért mi is szüntelenül hálát adunk az Istennek, hogy amikor hallgatók az Istennek általunk hirdetett igéjét, nem emberi beszédként fogadtátok be, hanem Isten beszédéként, aminthogy valóban az, és annak ereje munkálkodik is bennetek, akik hisztek.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk téged, Istenünk, örökkévaló szeretetedért, hűségédért és kegyelmedért.

Magasztalunk azért, hogy nem bűneink szerint bánasz velünk, és nem úgy, ahogy megérdemelnénk.

Áldunk, hogy Jézus Krisztusban szemléled a hívő embert, és úgy nézel ránk, mintha soha semmi bűnt nem követtünk volna el, sőt, mintha mindenben olyan engedelmesek lettünk volna, mint amilyen a mi Urunk Jézus Krisztus volt. Megdöbbenő és megható előttünk ez a tudás, ami a hitünk, ami a te kijelentett igédből árad felénk.

Köszönjük, hogy egybegyűjtöttél bennünket neved imáadására és magasztalására. Add, hogy valóban ezt tegyük. Add, hogy valóban reád nézzünk, téged szemléljünk, és engedd meg, hogy a te szavadat halljuk a mostani istentiszteleten is. Hadd áldjunk téged azért, hogy személyesen szólj hozzánk. Ezért énekeltük az előbb: szólj, szólj hozzám, Uram!

Mi sokszor úgy vagyunk, Urunk, hogy jó lett volna, ha más hallotta volna az ige hirdetést, ez inkább neki szólt. Engedd, hogy megalázzuk magunkat, és azt mondjuk: nekünk van szükségünk arra, hogy szólíts meg bennünket, hogy szavadban érezzük a kapcsolatot, a keresést, a kegyelmet, a szeretetet, a feloldozást, a bűnbocsánatot, és szódban leljük meg az örökkévalóság jó édességeit.

Köszönjük, hogy hangodból a jóság szól felénk. Egyszer majd a te igazságod fog megszólalni. Hadd köszönjük meg a kegyelmi időt, amelyre az az ige vonatkozik: hogy ma, ha az Ő szavát halljátok, ne keményítsétek meg szíveteket.

Köszönjük, hogy szavadban és igédben a te dicsőséged tündököl. Add, hogy valóban ezt lássuk. A te dicsőséged tündököl abban, hogy megszólalsz és megszólítasz bennünket.

Urunk, kérünk, ne legyen itt senki, akire az ószövetségi ige igaz: van fülük, de nem hallanak. Adj nekünk halló fület. Szentlelked nyissa meg a szívünket, hogy figyelmesen hallgassuk az igét.

Szentlelked által kérünk: végy körül bennünket, szakaszd el szívünket a sok hiábavalóságtól, hogy az igének hallgatói és cselekvői legyünk.

Ámen.

Igehirdetés

Talán emlékszünk, hogy néhány héttel ezelőtt elkezdünk egy rövid sorozatot, amely arról szólt, és szól ezután is, hogy istentiszteletünknek milyen elemei vannak. Miért éppen úgy következnek sorba, ahogy következnek. Megnéztük, hogy mit jelent a Szentírásban a gyülekezeti istentisztelet. Azért hangsúlyozzuk, hogy gyülekezeti, mert a hívő ember egész élete istentisztelet kell, hogy legyen. A templomon kívül is. Isten rendelkezett arról a negyedik parancsolatban, hogy megszenteljük az Ő napját, és ezt a napot úgy szentelhetjük meg, ahogy Ő gondolta: szent összegyülekezéseink legyenek ezeken a napokon.

Igy tehát a mai alkalommal szó lesz az igehirdetésről. Egy istentiszteleten sok minden lerövidülhet, elmaradhat. Egyetlen dolog soha nem maradhat el: az igehirdetés.

Néhány évtizeddel ezelőtt történt, hogy egy temetésen azt kérték, hogy csak imádság hangozzék el. Rövid, egyszerű legyen. Azt mondtam: a mi vallásunk és hitünk szerint ez kizárt dolog. Isten igéjét hirdetjük röviden és egyszerűen, mert Isten igéjének fel kell hangoznia.

A mi liturgiánkban és főképpen ezt a tízórás istentiszteleten gyakoroljuk, hogy a fennálló ének után rögtön az igeolvasás, az ú. n. lekcio hangzik el. Ennek is nagy jelentősége van, hogy miért van ez így: Azért, mert ennek az az üzenete a számunkra, hogy mielőtt a gyülekezet megszólalna, tudniillik az imádság alkalmával, az előtt szólal meg a mi örökkévaló Istenünk igéjén keresztül. Az első: felolvassuk Isten igéjét, mert Istené mindig az első szó, mindig Ő szólal meg, és az igében Ő maga jön felénk, és az Ő jelenlétét áldásként adja nekünk.

Három dolgról szeretnék ma röviden beszélni: az egyik: megnéznénk mit jelent az, hogy Isten beszél. A másodikban arról lenne szó, hogy mi a viszony, az összefüggés az igeolvasás és igehirdetés között. A harmadik pontban pedig, hogyan viszonyulunk az igéhez.

A Thesszalónikai első levél 2,13 fejezetében nagyon szépen van ez összefoglalva. Amikor Pál apostol azt mondja ennek a kedves gyülekezetnek, hogy amikor ott hirdették Isten igéjét, azt nem úgy fogadták, mint emberi beszédet, hanem úgy, mint Isten igéjét, mivelhogy valóban az is. És annak ereje munkálkodik is bennetek, akik hisztek. Ez az egyetlen ige is kiadja nekünk ezt a három pontot.

Milyen jó, hogy a mi Istenünk beszélő Isten. Ezért van az igehirdetés az istentisztelet középpontjában. Nem olyan Isten, mint a bálványok, akikről azt

írja az ige, hogy van szájuk, de nem beszélnek, van fülük, de nem hallanak, van szemük, de nem látnak. Azért kell hálát adunk először is, hogy nekünk teremtető, megváltó, szabadó Istenünk van, aki beszélő Isten. Ezért beszél, mert ebben a beszédben keresi a kapcsolatot az emberrel.

Nézzük meg a Biblia első lapját. Itt többször olvassuk ezt a kifejezést, hogy „Akkor ezt mondta Isten...” Már a genezis harmadik versében erről van szó: akkor ezt mondta Isten.

Figyeljünk a továbbiakra: Azután ezt mondta Isten: Legyen boltozat a vizek között... Aztán ezt mondta Isten: Gyűljenek össze az ég alatt levő vizek... Azután ezt mondta Isten: Alkossunk embert... Amikor megteremti, azt mondja: Nem jó az embernek egyedül, ezért szerzek neki segítőtársat, hozzá illőt. — és ettől kezdve a Biblia utolsó lapjáig azt olvassuk, hogy Isten beszél.

Milyen nagy csoda ez! A Tízparancsolat ezzel kezdődik: azután megszólalt Isten, és ezeket az igéket mondta. Az Ószövetségi nép nyelvén a Bibliában a beszéd és a tett ugyanaz a szó. Az, hogy Isten beszél és cselekszik, olyan, mint egy éremnek a két oldala: ugyanazzal a szóval fejezi ki. Azért, mert Isten kifejezi, hogy amikor Ő beszél, azzal mindig cselekszik. Két ígét említek, ami klaszszikus. Egyik a 33. zsoltár 9. versében van megírva. Itt ezt mondja a zsoltáros: „mert amit Ő mondott, meglett, és amit parancsolt, előállott.”

Az Ézsaiás 55. fejezetéből biztos sokan ismeritek azt az ígét: „úgy lesz az én beszédemmel is, mely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem megcselekszi, amit akarok, és eredményes lesz ott, ahova küldtem.” Az Isten igéje mindig azt jelenti, hogy beszél és cselekszik. Amit mond, annak teremtő ereje van. Az Isten igéje Lélek és élet. És ez fontos a számunkra.

Dávid király azt mondja az egyik zsoltárban: ha Isten néma marad, akkor ő a sírba szállókhöz lesz hasonló. Uram, ha te nem beszélsz, az mindennél szörnyűbb. Azt mondja Dávid: Uram, sok mindent kibírok, de azt nem bírom ki, hogy ne szólalj meg. A hívő embernek micsoda vágyakozása ez. Azt mondja Dávid: Uram, ha nem szólsz, akkor elfordulsz tőlem. Ha szólsz, akkor odafordulsz hozzám. Milyen csodálatos kifejezés!

Második Frigyes, német-római császár a 13. században érdekes kísérletbe fogott. Ez a kísérlet azután tragikus lett, mert a császár azt kezdte kutatni, hogy vajon azok a gyermekek, akik nem hallanak beszédet, milyen nyelven fognak megszólalni. Görögül, latinul, vajon olyan nyelven, ahogy a szüleik beszélnek? Vagy azon a nyelven, ahogy Isten teremtette az embert? — majd kiderül. És akkor a császár összegyűjtött néhány gyereket, rábízta őket néma dadákra, akik el tudták őket látni, de nem tudtak beszélni. És várták az eredményt. Vajon a gyerekek milyen nyelven fognak megszólalni? És mi lett az eredménye ennek a kísérletnek? Az, hogy a gyerekek sorra meghaltak, mert nem hallottak beszédet.

Hát akkor csodálkozunk azon, hogy az az ember, aki nem hallja Isten beszédét, az halott? Az az ember, aki nem hallja Istennek a szavát, amelyről az előbb énekeltünk: szólj, szólj én Istenen, szól hangodból a jóság, a lelkem megfeszül, a hallásban segít, és szódban meglelem az örökkévalóság jó édességeit. — Csodálkozunk, hogy az az ember, aki nem hallja Isten beszédét, az halott? Mit mond Jézus Krisztus? Aki meghallják, azok élnek, mert az maga az élet.

Azt olvassuk a Szentírás Zsidókhöz írt levelében, hogy Isten sokszor és sokféleképpen szólott hajdan a próféták által, ez utolsó időkben pedig szólt hozzánk Fia által.

Az egész Ószövetség arról szól, hogy Isten sokszor, sokféleképpen szólt. Jelekben, álmokban, látomásokban, sokszor és sokféleképpen. Aztán ez lezáródik, ilyen többet nem lesz. Azt mondja: az utolsó időkben pedig az Ő Fia által szólt hozzánk. Azért, mert Jézus Krisztus nemcsak Isten beszédét hozta erre a földre, hanem Ő maga volt Isten beszéde. Ő maga volt az Ige.

Amikor azt olvassuk a János evangéliumában, hogy az Ige testté lett, akkor azt kiáltja János ebbe a világba: az Isten szava, hozzánk szóló üzenete Jézus Krisztusban fókuszálódik. Őbenne szól legvilágosabban, legteljesebben, legértetőbben Isten. És azt mondja: ha valaki ezt nem érti meg, akkor mit ért meg? Ha valaki nem érti meg a Golgota keresztjének üzenetét, hogy szenvedett, meghalt, feltámadott, mennybe ment, hogy Isten szólt általa, szólt benne, rajta keresztül, és szó és tett igazán Jézus Krisztusban lett eggyé. Nemcsak beszélt, hanem tett is érettünk a mi Urunk.

Mit olvasunk Jézus Krisztusról? A János 17-ben azt mondja a főpapi imában az Úr Jézus: Kijelentettem a te nevedet, beszédedet megtartották, mert a beszédeket, amelyeket nekem adtál, nekik adtam, és ők befogadták, igazán megismerték, hogy én tőled jöttem, és elhitték, hogy te küldtél engem. — Isten ígéjének célja tehát: megismerni Istent, Jézus Krisztust, és elhinni, hogy Ő a küldött. Ő a Messiás, a Krisztus, a Szabadító, a Megváltó, az elégtétel, és ezt Isten Jézus Krisztus által hirdette.

A Lukács evangéliuma 4. részében, abban a gyönyörű ézsaiási próféciában, amikor Jézus a zsinagógában elveszi a tekercset, Ézsaiás könyvét, és elkezd olvasni, háromszor fordul elő benne ez: hirdessem. Azt mondja először: a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, a foglyoknak szabadulást hirdessek, és hirdessem az Úrnak kedves esztendejét. Háromszor fordul elő, hogy Jézus Krisztus azért jött, hogy valamit hirdessen. És ne csak hirdessen, hanem meghirdesse az Isten országát, az Isten uralmát, az Isten királyságát. Hogy közel van, közel jött Őbenne a mennyország.

Aztán hogyan folytatódik az igehirdetés? Az apostolokon keresztül. Jézus Krisztus kiküldi az apostolokat, hogy menjenek széles e világra, és hirdessék az evangéliumot. Tegyenek tanítvánnyá minden népet és tanítsák őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek. Felhatalmazást kapnak.

Pál olyan szépen mondja ezt az egyik levelében: ránk bízta az evangéliumot. A Tituszhoz írt levélben azt mondja, hogy erre kaptam megbízást. És amikor később Korinthusban azt mondja nekik: amikor nálatok voltam, Isten nem azért küldött, hogy kereszteljek, hanem azért, hogy Krisztust prédikáljam. És elmegy Pál apostol, viszi a Krisztus evangéliumát. És elmondja: nem akarok tudni másról. Elmondja, miről fog szólni az igehirdetés, kiről akar beszélni, és kihez akar hívogatni. Kiküldi az apostolokat és az apostolok — tudjuk az igéből — ha veszélyeztette valami az igehirdetést, akkor azt inkább félretették.

Amikor azt mondják: mi pedig megmaradunk az imádság és az igehirdetés szolgálata mellett. Amikor jönnek a gyülekezeti feladatok és dolgok, hogy az

asztalok körül kellene szolgálni, meg vannak özvegyasszonyok, akiket el kellene látni, akkor az apostolok azt mondják: a mi legfőbb dolgunk az igehirdetés.

Pál apostol a Korinthusi levélben azt mondja: „tetszett az Istennek, hogy az igehirdetés „bolondsága” által tartsa meg a hívőket.” Az Ő apostolain keresztül, az Ő küldöttjein keresztül beszéljen.

Tegnap néhány újságot olvastam. Múlt havi számok. Csak egy példát mondok belőle, hogy mire figyeltem fel egy sorban. Az egyik faluban ökumenikus imahetet tartottak és egy gyülekezeti tag az újságba kis híradást írt erről. Leírta, melyik lelkész, melyik templomban volt, de nem azt írta, hogy prédikált vagy hirdette az igét, hanem azt írta: megosztotta a hívekkel a gondolatait. Hát ilyen is van? Remélem, hogy csak az újságíró nem értette, miről van szó. Itt nem arról van szó, hogy megosztjuk a gondolatainkat, mert az csak emberi beszéd lenne. De ha nem te szólsz, Uram — énekeltük, — a szó fülig, ha érhet... És nincs olyan szép emberi gondolat, ami Isten egyetlen szavával felérne. Azért, mert az ige, az Isten szájából származik, mert az az ige élő és ható.

Vizsgálunk kell, hogy mi a viszony az ige és igehirdetés között. Azért kell tisztáznunk, mert a reformátorok annakidején megfogalmazták a Szentírás alapján egy tételt. Ez pedig úgy hangzott: *predicatio verbi Dei est verbum Dei*. Vagyis, hogy Isten igéjének a hirdetése maga Isten igéje. Őszintén megmondom, hogy sokáig nem tudtam ezzel mit kezdeni. Isten igéjének hirdetése az maga Isten igéje? Akkor egyenlőségjelet tehetünk az Isten igéje és a prédikáció között? — Ezt így fogalmazták meg a reformátorok. Nemcsak úgy hasra ütve fogalmazták azt meg, hanem Isten igéje alapján.

És mit jelent számunkra, hogy a prédikáció maga az Isten igéje? Eszembe jut az egyik teológiai tanárunk, aki nekem gyakorlati teológiát tanított, és ha valamelyik teológus az igeolvasás után azt mondta: eddig Isten igéje, és jött a prédikáció, az azonnal egyes kapott. Mi az, hogy eddig Isten igéje? Akkor menjünk ki, mehetünk haza, nincs értelme tovább itt ülnünk. Azt mondta: tegyétek hozzá, hogy eddig Isten *írott* igéje, mert utána jön Isten *hirdetett* igéje.

Az egyik ige pontosan az, amit itt a Thesszalonikai levélben olvasunk. Azt mondja Pál apostol: az Isten általunk hirdetett igéjét nem úgy fogadtátok, mint az emberi beszédet, hanem mint Isten igéjét, mivelhogy valóban az is. A másik ige, amit ezzel kapcsolatban szeretnék elmondani az: azt mondja egyik helyen a Szentírás: nem ti vagytok, akik szóltok, hanem Isten Lelke szól általatok. Pál apostol pedig arra kéri az egyik gyülekezetet, hogy imádkozzatok azért, hogy adassék nekünk szó a mi szánknak a megnyitásakor. — Nem úgy van, hogy megtanultunk valamit, hogy tudunk valamit, hogy nekünk gondolataink vannak, amit meg akarunk osztani, hanem azt mondja Pál: imádkozzatok érte, hogy mi kinyissuk a szánkat, Isten Lelke meg adjon bele igét, üzenetet. Csak ez segít rajtatok, csak ez fog munkálkodni bennetek. Annak ereje munkálkodik is bennetek, akik hisztek.

Akkor bármit mondhat valaki a szószéken, az már Isten igéje? Erre a válasz: nem mondhat akármit. Azért van néhány feltétel, amit a második Helvét hitvallásunk, amikor az ige hirdetéséről beszél, szépen megfogalmaz. És én

még egyet hozzátennék, mert a hitvallás ember által írt dolog, hozzá lehet tenni. A hitvallásunk ugyanis azt mondja: a prédikáció akkor Isten igéje, ha az a *Szentírásból van merítve*. A másik kitétele az: a hit és szeretet szabályával megegyezik, és legfőképpen Isten dicsőségére, és az emberek üdvösségére szolgál. Azt mondták a reformátorok, hogy igét igével kell magyarázni.

Eszembe jutott egy kép a gyerekkoromból, mikor kimentek a jószágok a legelőre és ott a pásztor itatni vitte az állatokat. Leeresztette a vödört a kútba, az megtelt vízzel, felhúzta, és a vizet a vályúba öntötte. — A Szentírásból merít.

Az irodaszobámban ki van téve egy luzerni gyönyörű városkép. Az az ige van alatta: az Istennek folyója tele van vizekkel. Mindig eszembe jut, amikor erre a képre nézek: Uram, ez soha nem merül ki, soha nem szárad ki. Nem úgy van, hogy jön a száraz évszak, és a te folyóid kiapadnak, és majd megint megtelnek. Hanem milyen jó nekem belekapaszkodni abba, hogy a te folyóid tele vannak vizekkel, és nekem semmi mást nem kell tenni, csak leeresztetni a vödört, és meríteni abból, ami a tied. Merít. A hit és szeretet szabályával megegyezik, Isten dicsőségére és az emberek üdvösségére szolgál. És még egyet hozzátennék az ige alapján: és Istentől elküldött eszköz kell, hogy hirdesse az igét. Ez mindenütt így van a Bibliában.

Isten, amikor beszélni akart, akkor valakit elhívott. És amikor nagyon kapálózott: nekem ez nem megy, Uram, mert én fiatal vagyok, mert én dadogok, meg tisztátalan ajkú vagyok, akkor Isten kezelésbe vette, és azt mondta neki: igéimet adom szádba. — Mint Jeremiásnak. Nem úgy van, hogy valaki Isten igéjét magánvállalkozásban hirdetni kezdi, mert abból nem lesz semmi. Hanem úgy van: ha Isten meg akar szólalni, akkor Ő keres egy eszközt, azt az eszközt megszenteli, megtisztítja — mint Ézsaiást —, elküldi, és azt mondja: az én igéimet adom a te szádba. Majd amikor megszólalsz, megtudod, hogy mit kell mondani. Nem tudnak rá előre készülni. Nagyon fontos, hogy az ember hallja, tudja, értse, hogy én az Isten beszédét viszem.

A Róma 10. részben ugyanezt olvassuk. Itt látom én ennek a küldetésnek a drága hátterét. Amikor az ige arról beszél, hogy a hit hallásból van, mert miképpen hinnének, ha nem hallanak, miképpen hallanának, ha nincs aki mondja, és miképpen hirdetik, ha nincsenek elküldve. Mi az alap? Az, hogy el vannak küldve. Amikor Isten beszélni akar, akkor elküld valakit. Jónás, menj Ninivébe! — Ő ugyan rugódozik, és ellenkező irányba megy, de Isten nem hagyja, mert Ő Ninivébe egyetlen mondatot akar elmondani: még 40 nap, és elpusztul Ninive, és ezért megmozgatja Isten. Megmozgatja a vihart, a hajót, a hajósokat, a cethalát. Mindent, mert egyetlen mondatot el akar mondani Ninivében, és annak ereje majd munkálkodik bennük. Mert megtérnek, bűnbánatra jutnak, és hisznek az Istennek.

Ez a döntő dolog. A harmadik, amiről még beszélek: nekem milyen viszonyom van az igével. Ezekben a felolvasott versekben megszólal az, hogy nemcsak az igehirdetőnek, hanem a gyülekezetnek is van viszonya az igével. Azt mondja: Imádkozzatok, hogy adassék az ige. Összefoglalva: ezért az igehirdetés nem egyszemélyes magánvállalkozás, hanem a gyülekezet közös ügye. Milyen viszonyunk lehet az igével? A Biblia szerint három viszonyt sorolok fel.

Az egyik: elutasító. Amikor valaki elutasítja Isten igéjét. ApCsel 7-ben olvassuk. István védőbeszédében hangzik. István azt mondja: Mózes élő igéket vett, hogy nekünk adja, akinek nem akartak engedni a mi atyáink, hanem elutasították, és szívükben Egyiptom felé fordultak. Mózes veszi az élő igéket, a mi atyáink — mondja István — elutasították, és szívükben Egyiptom felé fordultak. Mert ha az élő igéket ők is vették volna, akkor Isten felé fordultak volna. Ezt a Biblia megtérésnek nevezi.

Aztán lehet Isten igéjének befogadását halogatni. Félix és Agrippa történetére gondoljunk. Vagy gondoljunk Heródesre, aki szívesen hallgatta Jánost, de nem döntött, hanem majd, ha jobb lesz az idő. Ezeknek az embereknek nem lett alkalmas idejük.

A harmadik, (ami tulajdonképpen második, mert az elutasítás meg a halogatás az ugyanabba a kategóriába esik, mint a magvető példázatában az első három hely: a tövises, a köves, útfél). A második az, amikor valaki Isten igéjét befogadja. Erről beszél a Thesszalonikai ige: ti befogadtátok Isten igéjét, és annak ereje munkálkodik bennetek, akik hisztek.

Amikor Péter elmegy Kornéliusz házába, és az köszönti, akkor mond egy ilyen mondatot ez a százados Isten gyermekének: Most azért mindnyájan az Isten előtt állunk, hogy meghallgassuk mindazt, amit rád bízott az Úr. Az igehirdető is az Úr előtt áll, nemcsak a gyülekezet, hogy meghallgassuk mindazt, amit rád bízott az Úr. Nem arra vagyunk kíváncsiak, hogy te milyen nagyszerűen tudsz beszélni, hogy retorikailag az helyes-e, hanem arra, hogy mit mond az Úr.

A másik a kapernaumi százados története. Mit mondott a kapernaumi százados, amikor Jézus a házához megy? Azt mondja: csak egy szót szólj, Uram, és meggyógyul az én szolgám. Ez a századosnak a hite: ha Jézus egyetlen szót mond, akkor meggyógyul a szolga, csoda történik. Nem kér Jézustól kitűnő gyógyszert, nem kéri, hogy Jézus vizsgálja meg a szolgáját, hanem egy szót kér, ettől függ. Erre van szükségünk.

Befejezem azzal: vajon mi az istentiszteleten így figyelünk-e Isten igéjére: Uram, csak egy szót szólj, és meggyógyul az életem, a házasságunk, csak egy szót szólj, és meggyógyul a gyermekem, csak egy szót szólj, és a szívem meglágyul. A 223. dicséretben énekeljük: csak egy szót mondj, hogy újjá légyek! Mondd ezt nekem, bűnösnek: megengedtem, menj el békével, meglásd, többé ne vétkezzél. — Csak egy szót szólj, de azt te mond, Uram, mert nekem elég. Ez a hit.

Pál apostol Athénban prédikál, és azt mondják neki: mit akarhat ez a csa-csogó mondani (új fordítás: fecsegő)? Elmegy Korinthusba Pál, és azt mondják: ó, a beszéde silány. Az Apollósé, az igen! Úgy formálja a szavakat, hogy abban hiba nincs. Pál tudja, hogy ez volt a vélemény, meg az is, hogy erőtelen. És mégis: gyülekezet alakult, hitre jutottak emberek, kijöttek a bűn mocskából és Isten szentjeinek nevezi őket. Miért? Mert felhangzott az élő Krisztus, mert Pál apostol rámutatott a Golgotára, és Isten igéje munkálkodott. Lehet, hogy nem volt Pál apostol igehirdetése olyan nagyszerű, mint Apollósé, de a belső tartalma Krisztus volt. Ezért tudott életet munkálni, és életet formálni.

Egy kunsági város mellett a határban van egy szobor. Egy kőtömb, azon van egy repedés, és a repedésben van egy mag, amelyik csirázni kezd. A szob-

rász ezt formázta meg, hogy a csirázó mag szétfeszíti a kőtömböt. Azért, mert a magban élet van. Ilyen Isten igéje, ha behull a szívedbe, ott szétfeszíti kőtömböt. Mert Isten Szentlelke életet ad az igének és munkál bennetek. Akinek a szívébe így hull bele Isten igéje, az Isten munkájába kerül bele.

Befejezésül még egy ige, János 5,24: Jézus azt mondja: aki az én beszédeimet hallja, és hisz annak, aki engem elküldött, örök élete van, és nem jut ítéletre, hanem már átment a halálból az életre. — Ezért nem akarja az ördög, hogy Isten igéje hirdettessék. Mert aki az én beszédeimet hallja és hisz annak — tudniillik, hogy ez így van —, örök élete van, és nem jut ítéletre, hanem átment halálból az életre. A mi ellenségünk pedig azt akarja, hogy ne higgyenek, és ne üdvözljenek. De ha Isten igéje behull a szívünkbe, ha a Szentlélek kinyitja szívünket, mint Lídia szívét Filippiben, akkor Isten igéje örök életet munkál. Erre egyedül csak az Ige képes.

Adja az Úr, hogy így hallgassuk mindig az igét. Így vágyakozzunk az igére, hogy ránk is igaz legyen az, amit Pál írt Thesszalonikába: nem úgy hallgattátok, mint emberi beszédet, hanem úgy, mint Isten beszédét, mivel valósággal az is, és annak ereje munkálkodik is bennetek, akik hisznek.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Urunk, hogy mind a mai napig hangzik a te igéd, és olyan ígéretünk van, hogy egészen a világ végéig, az utolsó napig, fog hirdettetni a te evangéliumod. Fog hirdettetni a mi Urunk Jézus Krisztus, akiben van a mi váltságunk, vére által bűneink bocsánata.

Köszönjük, ha nemcsak hallottuk, hanem már meghallottuk az igét. Köszönjük, hogy ha a szívünkbe hullva a mag csirázott, ott szétfeszített dolgokat, de békességet és nyugalmat adott aztán, és bocsánatot és örök életet.

Köszönjük, Urunk, hogy egyetlen szó is elég lenne, és elég kell, hogy legyen arra, hogy valami létrejöjjön a mi életünkben. Amikor a világ teremtésénél is egyetlen mondat, egyetlen szó elég volt, és amit kimondtál, az meglett. Bárcsak ilyen hittel hallgatnánk mindig a te drága igédet. Bárcsak így olvasnánk, és így merítenénk a kútból nem vizet, hanem élő vizet — ahogy a mi Urunk mondta a samáriai asszonynak. Élő vizet merítenénk, amely a te beszéded.

Tarts meg minket igéddel, Urunk, mert köszönjük, hogy így láttad jónak és így tetszett neked, hogy az ige által hívj ki, és növeld a hitünket, és vezess előbbre a megszentelődés útján.

Kérünk, áldd meg betegeinket. Köszönjük mindazokat, akiket megsegítettél ezen a héten is. Köszönjük, hogy kezedbe tehetjük azokat a családokat, akik szeretteiket temették a héten. Köszönjük az igéket, amiket a ravatalok mellé adtál, Urunk. Kérünk, hadd cselekedjen a te igéd.

Köszönjük, Urunk, hogy te vagy az ajándékozó Isten, aki mindennel megajándékozol, ami az életre és kegyességre való. Kezedbe tesszük újból az életünket, mert ott van jó helyen. Kérünk, hogy tartsd is kezedben, hű Urunk, amit mondunk, gondolunk.

Áldd meg most a csendes imáinkat is.

Ámen.